

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 12/11/2024.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 83

Tập khí của chúng sanh là tham và lòng tham là khởi đầu vô số tập khí. Nặng nhất là tham năm dục mà Phật nhắc đến gồm “*Tài Sắc Danh Thù*”. Mỗi người chúng ta có thể nặng ở một trong năm dục này. Chúng sanh ở cõi dục giới – cõi hình thành từ nơi dục, khi sanh ra đã có sẵn các mầm bệnh này.

Chúng ta trồng rau mà mua hạt trôi nổi bên ngoài thì chỉ cần gieo xuống đất, dù ở trong nhà Kính thì mầm bệnh vẫn xuất hiện. Mỗi chúng ta cũng vậy, cũng đã mang sẵn trong mình những mầm bệnh độc hại, có thể phá vỡ công cuộc tu hành của chúng ta. Có người tu hành đã vài chục năm nhưng chỉ vì sơ xuất, cứ ngỡ mình đã có thể xa lìa được các dục tầm thường nên rất chủ quan, do đó đã phạm phải sai lầm không cứu chữa được.

Cho nên trên bước đường tu học, chúng ta phải cẩn trọng! Phật dạy chúng ta chỉ khi chúng A La Hán- bậc lậu tận thông hoàn toàn thoát khỏi sinh tử luân hồi, thì mới tin vào suy nghĩ của mình. Hàng Tu Đà Hàm, A Na Hàm cũng chưa thể tin vào suy nghĩ của họ. Bồ Tát vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc tiếp độ chúng sanh cũng không được ở lâu cõi trần, xong việc là phải mau mau quay về, nhỡ như trong cõi trần này thì rất dễ thoái đạo.

Trong bài học hôm qua, có người trình bày với Hòa Thượng rằng cô ấy phạm phải việc trộm vui với người đàn ông khác và bị chồng phát hiện. Chúng ta thấy rằng cô gái ấy đã có sự ăn năn sám hối cao độ nên mới có thể nói ra tội lỗi của mình với một bậc cao tăng. Tuy nhiên, trong thế gian, có người phạm sai lầm nhưng lại che dấu, ỡm ờ cho qua. Họ đâu có ngờ rằng không việc gì trên cuộc đời này có thể che dấu được. Cho nên chúng ta phải hết sức cẩn trọng, cần có khoảng cách khi tiếp xúc, qua lại với mọi người.

Có người không nặng về dục vọng thì nặng về tiền tài, có người không nặng về tiền tài thì nặng về ăn uống. Có người không thích ăn mà chỉ thích ngủ và cần ngủ. Những tập khí xấu ác của chúng ta sẽ biết cách công phá chúng ta một cách chính xác nhất, người không thích danh thì danh không đến nhưng lợi sẽ đến, danh lợi đều không cần thì sắc sẽ đến. Hòa Thượng luôn nhắc chúng ta rằng: “*Năm dục – Tài Sắc Danh Thù là năm gốc đưa thẳng chúng ta đến địa ngục*”. Chỉ cần phạm một điều thì đã khó tránh khỏi địa ngục rồi!

Chúng ta rất dễ sai phạm nên luôn luôn phải đề cao cảnh giác, thức tỉnh chính mình. Không gì tốt hơn là tránh những duyên xấu và cố gắng tiếp cận Phật pháp nhưng phải là chánh pháp. Ngày nay nhiều thứ có dáng vẻ của Phật pháp nhưng nội dung thực chất lại không phải là Phật pháp vì ẩn trong đó là “*danh vọng lợi dưỡng*”. Người ta cũng dạy chúng ta làm thế nào để tránh danh lợi nhưng mình sẽ là công cụ để tạo danh lợi cho họ.

Phật pháp mà Hòa Thượng Tịnh Thuận nói là bốn câu: “*Đừng tu danh tu lợi, đừng tu dục tu tình, đừng tu gian tu dối, đừng tu quanh tu quẹo*”. Ngài từ nhỏ đã đi theo Hòa Thượng Thiện Hoa và Ngài ở Chùa Phước Hậu mà không đi đâu. Trình độ học vấn của Ngài chỉ lớp 2, lớp 3 nhưng trình độ Hán học của Ngài là một trong những người đứng đầu khu vực phía Nam. Ngài đã nhìn thấy rất rõ những người tu hành dùng tâm thái gì để tu hành nên trước khi vãng sanh, Ngài đã dặn bảo thế hệ sau bốn câu như vậy.

Nếu chúng ta gặp phải những người không chân thật tu hành, chỉ mang hình thức Phật pháp mà mua danh mua lợi, thì chúng ta thật đáng thương, không khéo chúng ta trở thành công cụ tiếp nối sự mua danh lợi của họ.

Câu hỏi đầu tiên trong bài học hôm nay, có người hỏi rằng: “*Kính bạch Hòa Thượng, sau khi Mẹ con vãng sanh, con đã đốt rất nhiều sách Phật vì mong cho Mẹ mang đi đến thế giới bên kia, có Kinh sách để tụng. Hiện tại con biết được tội đốt Kinh sách rất nặng, con phải nên làm sao?*”

Nhiều người đã dạy người khác sai lầm như vậy. Nhiều gia đình trong lúc tang gia bối rối đã nghe và làm theo sự chỉ bảo sai lầm của những người xung quanh, đặc biệt là những người có tuổi nói ra thì ai cũng tin tưởng. Ở một tỉnh phía Bắc, người đã chết mà có quy y Tam bảo thì phải đốt tờ điệp quy y, lấy tro đưa vào một chiếc túi màu đỏ, buộc vào tay người chết. Họ cho rằng khi xuống đến âm phủ gặp Diêm Vương thì tờ điệp quy y này chính là giấy thông hành. Chúng ta từng nghe các thông tin về việc các nhà khảo cổ đã tìm ra mộ của những vị quốc vương. Xung quanh mộ đó là hài cốt của nhiều mỹ nữ và tùy tùng được chôn cùng với mục đích họ sẽ tiếp tục hầu cận và chăm sóc quốc vương ở thế giới bên kia.

Trả lời câu hỏi này, Hòa Thượng nói: “***Nếu bạn không biết đốt Kinh là tội lỗi thì bạn không có tội, bạn chỉ có lỗi. Chúng ta phải phân biệt được rằng tội thì rất nặng nhưng lỗi thì nhẹ. Nếu chúng ta biết mà vẫn làm thì trong Phật pháp gọi là đã phá hoại hình tượng của Phật pháp. Nếu vô tình vô ý mà làm thì không phải là tội mà chỉ là lỗi. Chúng ta cố ý làm hoặc dùng tâm ác ý, tâm sân hận mà làm thì tội này rất nặng. Tội nghiệp này phải đọa vào địa ngục A Tỳ***”.

Cho nên hằng ngày khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế tiếp vật của chúng ta phải luôn căn cứ vào năm giới, 10 thiện. Sống trong thế gian, chúng ta phải tuân thủ triệt để Luật pháp quốc gia và phong tục tập quán, lễ lạt ở mỗi nơi. Làm được như vậy thì không

có sai phạm. Chúng ta đã quy y Tam Bảo, quy y Phật, quy Pháp, quy Tăng và Phật là Giác, Pháp là Chánh, Tăng là Tịnh. Cho nên chúng ta là những việc thuận với “*Giác Chánh Tịnh*” thì là việc thiện và nghịch với “*Giác Chánh Tịnh*” thì là việc ác. Trong Thập Thiện thì nêu chi tiết hơn, đó là: Chúng ta giữ “*Thân không Sát Đạo Dâm; Khẩu không nói dối, không nói lưỡi đôi chiều, không nói lời hung ác, không nói lời thêu dệt; và Ý không Tham Sân Si,*” là chúng ta đang làm điều thiện và ngược lại với 10 điều trên chính là chúng ta đang tạo việc ác.

Câu hỏi thứ hai: “*Kính bạch Hòa Thượng, khi Mẹ con chết, chúng con vừa khóc, vừa sờ vào mặt của Mẹ, lúc đó nhìn mặt của Mẹ rất khó coi. Sau đó chúng con niệm Phật, niệm đến 12 giờ đêm. Con và hai người chị nghe được trên không trung ở hướng Bắc có tiếng niệm Phật. Đến ngày thứ ba chúng con ngó vào quan tài thì khuôn mặt của Mẹ hồng hồng, nhìn rất là đẹp, không biết là Mẹ có vãng sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc hay không ạ?*”

Hòa Thượng trả lời: “*Khi lâm chung sắc diện của Bà khó coi là để cho mọi người xem, mọi người đã phạm sai lầm đối với Bà, Bà không vui. Qua mấy ngày sau thì sắc diện nhìn rất đẹp là chính nhờ các vị đã niệm Phật cho Bà, để cho Bà tùy theo tiếng Phật hiệu đó mà niệm Phật. Tình hình này cho thấy rằng nếu Bà không vãng sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc thì Bà cũng không đọa vào trong tam ác đạo. Việc này chúng ta có thể khẳng định!*”

“*Sau khi dứt hơi thở, khoảng thời gian đảm bảo an toàn nhất cho người lâm chung là 12 tiếng. Ngay trong thời gian 12 tiếng này, chúng ta không nên động vào thân thể của họ, đừng để họ nghe âm thanh của con cháu, nhất là tiếng kêu gào khóc lóc. Trong 12 tiếng, không nên làm gì khác ngoài niệm Phật và mọi người đều giữ tâm thanh tịnh. Nếu không được 12 tiếng thì chí ít cũng phải có được 8 giờ không động chạm đến họ, thậm chí chiếc giường của họ cũng không nên đụng vào. Bạn có thể xem sách *Những Việc Cần Biết Khi Lâm Chung*. Mỗi người đều cần phải biết đến việc này để chuẩn bị cho người thân của mình.*”

Ở thế gian, người vừa tắt hơi liền được thay đồ vì người thế gian sợ thân thể người chết sẽ cứng đờ không mặc được quần áo. Họ không biết được năng lực của câu “*A Di Đà Phật*” rất thù thắng. Chỉ cần niệm Phật 10, 12, 15 thậm chí 25 tiếng là thân thể tự mềm mại. Việc này chúng ta đã có sự trải nghiệm. Người lâm chung nghe những âm thanh kêu gào khóc lóc khiến họ có cảm tình vọng động, họ sanh tâm quyên luyến không rời đi. Cho dù họ muốn lưu lại cũng không lưu lại được, do đó tạo nên oan nghiệt với họ.

Câu hỏi thứ ba: “*Con nghe lão Hòa Thượng giảng Kinh, Ngài nói giáo dục ngày nay rất là xen tạp. Vậy thì có phải là không nên đưa trẻ đến trường học để có thời gian dạy chúng học Phật pháp hay không?*”

Hòa Thượng nói: ***“Làm như vậy là không đúng pháp! Cách nghĩ thì rất tốt, thế nhưng không phù hợp với chính sách giáo dục quốc gia. Đây là việc làm không tuân thủ pháp luật quốc gia. Bạn làm như vậy mà có người báo chính quyền thì bạn phải ngồi tù.”***

Gần đây, tôi cũng nghe nói có một nhóm người đã làm như vậy. Tuy nhiên, chỉ được vài ba tháng thì tan rã, bọn nhỏ đó giờ đây không được học và cũng không chịu học. Cho nên mọi việc làm của chúng ta phải tuân thủ quy định của quốc gia, trẻ nhỏ phải được đến trường, học đúng cấp học của chúng. Song song với điều đó, chúng ta không ngừng dạy bảo chúng theo tiêu chuẩn của Thánh Hiền, của Phật pháp. Hòa Thượng nói rất rõ ràng nhưng người nghe lại không hiểu, khiến làm sai. Việc nghe không hết ý đã từng xảy ra khiến có người còn mắng Hòa Thượng.

Năm 2000, họ cắt xén băng giảng của Ngài và ghép lời Ngài cho rằng năm 2000 nhất định sẽ có ngày tận thế. Tuy nhiên, tôi đã dịch được một đĩa trong đó có câu trả lời của Hòa Thượng đối với đồng tu Hồng Công như sau: *“Phật pháp là bất định thì làm sao Tịnh Không tôi dám nói là nhất định, hoàn cảnh xấu gặp lòng người tốt, hay gặp người tu tập thay đổi tâm địa xấu, thì hoàn cảnh xấu sẽ thành tốt.”*

Trong câu hỏi này, Hòa Thượng từng khẳng định giáo dục hiện nay xen tạp. Ý Hòa Thượng muốn nói là chí hướng của những người Thầy ngày xưa là mong muốn học trò thành người. Chúng ta từng thấy ở các trường học trước đây có viết câu nói: *“Tiên học lễ, hậu học văn”* tức là trước nhất con người phải có nhân cách, lễ phép. Tri thức trên con người có nhân cách, có lễ phép thì con người mới trở thành người hoàn thiện. Ngược lại một người có tri thức nhưng không có nhân cách, không lễ phép sẽ là một người kém khuyết.

Giáo sư Phương Đông Mỹ từng nói với Hòa Thượng rằng ngày nay Thầy không ra Thầy, trò không ra trò nghĩa là người Thầy không mang tâm của một người Thầy để dạy trò còn người trò không mang tâm thái cầu học để đến học với Thầy. Do đó, Giáo sư Phương Đông Mỹ sợ rằng với tâm chân thành, thuần khiết của Hòa Thượng thì có thể sẽ bị người khác dạy sai đi nên Giáo sư mới nói Hòa Thượng đến học riêng với Giáo sư. Như vậy, không phải Hòa Thượng không đến trường. Ngài vẫn đến trường nhưng được Giáo sư dạy riêng. Ngày nay, mấy người được may mắn như vậy. Một Thầy thường dạy bốn năm chục học trò và học trò cũng không đủ tiền để trả lương cho giáo sư.

Cho nên khi chúng ta nghe Hòa Thượng giảng thì phải nghe hết ý. Có người nghe Hòa Thượng bảo rằng không được đi chùa, không được tụng các Kinh khác ngoài Kinh Vô Lượng Thọ, thế là họ không hiểu hết ý liền đi rêu rao là Hòa Thượng chỉ cho tụng Kinh Vô Lượng Thọ và không cho đi chùa. Việc này khiến mọi người vô tình hoặc cố ý mắng Hòa Thượng, họ đặt câu hỏi là Phật thuyết ra rất nhiều Kinh như Kinh Pháp

Hoa, Kinh Địa Tạng, Kinh Hoa Nghiêm vv...vv. Vậy tại sao Hòa Thượng lại bảo chỉ tụng một bộ Kinh Vô Lượng Thọ.

Ý của Hòa Thượng muốn nói là người chuyên tu thì *“Nhất môn thâm nhập trường kỳ huân tu”*. Người tu Tịnh Độ thì một câu *“A Di Đà Phật”* niệm đến cùng. Một người đã chuyên tu mà ngày ngày đi đây đi đó, tiếp xúc nhiều hoàn cảnh thì tâm người đó có thể đạt *“Định”* được không? Người ta nghe Hòa Thượng mà không hiểu nên đã đi rao truyền những điều sai trái.

Trả lời câu hỏi thứ ba này, Hòa Thượng nói thẳng luôn là nếu bạn không cho trẻ đến trường là không đúng pháp và nếu người ta báo chính quyền thì bạn sẽ phải ngồi tù. Hòa Thượng tiếp lời: *“Trừ những nhân duyên đặc biệt thù thắng. Bạn vẫn đến trường, vẫn báo danh, vẫn theo học trong trường nhưng bạn lại được một Thầy giáo đặc biệt dạy riêng cho bạn, mà Thầy giáo đó vẫn đang là giáo viên chính thức. Mục đích là để bạn không bị ảnh hưởng bởi những người đang thiếu chuẩn mực phép tắc của người học trò. Đây là người Thầy bảo hộ cho học trò.”*

Câu hỏi thứ tư: *“Kính bạch Hòa Thượng, con người vì sao mà sanh ra? Thế giới này vì sao mà hình thành?”*

Chúng ta cứ tận tâm tận lực làm tròn bổn phận, trách nhiệm của mình còn không đủ thời gian, vậy thì làm sao chúng ta có thể đặt ra những câu hỏi rộng, quá mông lung, xa xôi đến thế này. Điều quan trọng của chúng ta là có làm người đúng tư cách hay không?

Hòa Thượng từ bi trả lời rằng: *“Vấn đề này rất rộng, không phải một giờ hai giờ là có thể giảng nói được rõ ràng. Nếu bạn muốn biết thì hãy đọc Kinh Lăng Nghiêm, trong đó, Phật giảng nói rất kỹ càng. Nếu bạn muốn đem vấn đề này hiểu cho tường tận thì đây là một việc không dễ. Tôi khuyên bạn tốt nhất là hãy gác lại việc này, không nên tìm hiểu làm gì. Bạn nên nhất tâm niệm Phật, cầu sanh Tịnh Độ. Bạn đến thế giới Tây Phương Cực Lạc, bạn hỏi A Di Đà Phật, Ngài sẽ nói cho bạn tường tận.”*

Hồi tôi giảng ở Hà Đông có một vị đưa tôi danh thiếp và muốn hỏi tôi vài câu hỏi, tôi nhìn khuôn mặt thì thấy người này không phải đang cần cầu học pháp. Tuy nhiên, người này chủ động gặp tôi ở khách sạn vào buổi tối. Ông hỏi tôi rằng: *“Trong sách sử có chỗ nói rằng Phật Thích Ca có chỗ 80 tuổi có chỗ 75 tuổi diệt độ. Vậy thì chỗ nào là đúng? ...”* Tôi trả lời rằng: *“Bác ơi con không biết, bác làm ơn đi hỏi người khác”*. Ông đã rất tức giận và ông nghĩ rằng tôi là người phiên dịch nên phải thông thái.

Theo lời khuyên của Hòa Thượng khi trả lời câu hỏi: *“Con người vì sao mà sanh ra? Thế giới này vì sao mà hình thành?”* thì tốt nhất là chúng ta hãy quên câu hỏi này đi bởi vì chúng ta đã đến thế gian này rồi, đã có Cha Mẹ, có người thân và có người Thầy đang tận tâm dạy bảo chúng ta. Nếu chúng ta đã trưởng thành thì thay vì quan tâm

những câu hỏi đầy mê mông lung và vọng tưởng đó, chúng ta hãy tự quán chiếu xem mình đã làm tròn vai trò, trách nhiệm, bổn phận làm người của mình chưa? Những việc tốt cần làm thì hãy nỗ lực mà làm.

Tổ Ân Quang từng dạy chúng ta “*Đốn luân tận phận, nhàn tà tồn thành. Nhất tâm niệm Phật, cầu sanh Tịnh Độ*” tức là chúng ta hãy làm tốt vai trò trách nhiệm của mình nhưng vẫn giữ tâm thanh tịnh, đừng để xen tạp nhiều chuyện phù phiếm, chuyện khiến chúng ta động tâm. Chúng ta hãy giữ tâm mình, đừng để rảnh rỗi, chạy rong mà hãy nhất tâm niệm Phật, cầu sanh Tịnh Độ.

Cuộc sống này chúng ta có rất nhiều vai trò trách nhiệm mà chúng ta còn chưa làm tốt, chưa hoàn thành, vậy mà chúng ta lại đi quan tâm đến những chuyện quá xa xôi, chuyện không đâu, chuyện đầy vọng tưởng, chẳng có hướng đi, mục đích, hoài bão gì cả.

Thầy Thái từng nói rằng chúng ta cần phải kinh doanh cuộc đời này cho tốt để cuộc đời chúng ta có được một nhân sanh hạnh phúc. Hạnh phúc không phải là chính mình hạnh phúc mà là chúng ta sống và làm tốt vai trò, trách nhiệm của mình để những người xung quanh được hạnh phúc. Câu hỏi này phản ánh phần nào bóng dáng của mỗi chúng ta. Nhiều người vẫn còn mơ hồ, không có xác quyết đối với việc làm của chính mình, nên họ không thể tận tâm tận lực dốc hết sức lực để làm./.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!